

Sygn. akt: I C 524/17 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lipca 2017 roku

Sąd Rejonowy w Szczytnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata Banaszewska
Protokolant:	Starszy sekretarz sądowy Monika Nalewajk

po rozpoznaniu w dniu 21 lipca 2017 roku w Szczytnie na rozprawie

sprawy z powództwa A. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Wierzytelności (...) w W.,

przeciwko A. S. (1),

o zapłatę

oddala powództwo

Sygn. akt I C 524/17 upr.

UZASADNIENIE

Powód A. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Wierzytelności (...) z siedzibą w W. w pozwie przeciwko A. S. (1) domagał się zasądzenia kwoty 690,63 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, liczonymi od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty oraz zasądzenia kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, iż na podstawie Porozumienia nr 4 z dnia 19 kwietnia 2016 roku (...)Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty nabył od (...) S.A. roszczenia względem pozwanego, wynikające wprost z Umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych o numerze abonenckim 1. (...), w kwocie stanowiącej wartość przedmiotu sporu. Następnie (...)Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty na podstawie Umowy Przelewu Wierzytelności z dnia 19 maja 2016 roku zbył wierzytelność względem strony pozwanej na rzecz powoda. Dalej powód wskazał, iż podjął działania zmierzające do pozasądowego rozwiązania sporu poprzez wezwanie strony pozwanej do dobrowolnego uregulowania zadłużenia. Działania te nie odniosły jednak żadnego skutku i do dnia skierowania powództwa (tj. do dnia 3 lutego 2017 roku) pozwany nie uregulował swojego zadłużenia względem powoda.

Pozwany A. S. (1) zawiadomiony o terminie rozprawy, nie stawił się na rozprawę, nie usprawiedliwił swojej nieobecności, nie złożył odpowiedzi na pozew i nie zajął stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

Dnia 5 lutego 2016 roku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. (zwana dalej cedentem) oraz (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. (zwany dalej cesjonariuszem) zawarły umowę ramową cyklicznego przelewu wierzytelności. Przedmiotem powyższej umowy było ustalenie zasad, w oparciu o które następować miało przenoszenie wierzytelności – w rozumieniu przepisów art. 509 k.c. – przez cedenta na rzecz cesjonariusza. Zgodnie z umową cedent przekazywać miał do 30 – dnia miesiąca kalendarzowego informację, czy do 10 – go dnia kolejnego miesiąca przekazany zostanie cesjonariuszowi pakiet wierzytelności.

W dniu 19 kwietnia 2016 roku w/w strony zawarły Porozumienie nr 4 do umowy ramowej cyklicznego przelewu wierzytelności przedmiotem którego był przelew pakietu wierzytelności określonych w ustępie 1.

(dowód: umowa ramowa cyklicznego przelewu wierzytelności z dn. 5.02.2016r. k. 9-10v., Porozumienie nr 4 z dn. 19.04.2016r. k. 10v.)

Umową przelewu wierzytelności z dnia 19 maja 2016 roku (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Wierzytelności 3 z siedzibą w W. nabył od (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. Wierzytelności, które określone zostały szczegółowo w Załączniku nr 3 do tejże Umowy. Zgodnie z § 2 ust. 2 zawartego kontraktu, skutek rozporządzający cesji Wierzytelności nastąpić miał pod warunkiem dokonania przez (...) NS FIZ Wierzytelności 3 z siedzibą w W. na rzecz (...) NS FIZ z siedzibą w W. wynagrodzenia o którym mowa w § 3 Umowy, w terminie i na zasadach określonych w § 3 Umowy.

(dowód: umowa przelewu wierzytelności z dn. 19.05.2016r. k. 11)

W piśmie z dnia 27 czerwca 2016 roku, adresowanym do A. S. (1), powód informował o zawartej z (...) Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym umowie przelewu wierzytelności z dnia 19 maja 2016 roku, na podstawie której nabył wierzytelności z tytułu usług mobilnych świadczonych przez (...) S.A., w tym przysługujących wobec pozwanego A. S. (2).

(dowód: zawiadomienie o cesji wierzytelności k. 4)

W dniu 2 lutego 2017 roku powód sporządził wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego o nr (...), w którym stwierdził, że dnia 19 maja 2016 roku nabył od (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego wierzytelność wobec dłużnika A. S. (1), wynikającą z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, a wysokość zobowiązania dłużnika według stanu na dzień wystawienia wyciągu wynosiła łącznie 690,63 złotych.

(dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego k. 3)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd w sprawie niniejszej wydał wyrok zaoczny, albowiem pozwany A. S. (1) zawiadomiony o terminie rozprawy nie stawił się na termin rozprawy i nie wypowiedział się co do żądań pozwu. W myśl przepisu art. 339 § 2 k.p.c. wydając wyrok zaoczny sąd przyjmuje za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Wydanie wyroku zaocznego nie zwalania więc sądu od badania roszczenia pod kątem jego zgodności z prawem. Sąd Najwyższy w stanowisku wyrażonym w wyroku z dnia 31 marca 1999 roku (I CKU 176/97) podkreślił, że domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda przewidziane w art. 339 § 2 k.p.c. dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. Obowiązkiem sądu rozpoznającego sprawę w warunkach zaoczności jest zawsze rozważenie, czy w świetle przepisów prawa materialnego twierdzenia strony powodowej uzasadniają uwzględnienie żądania.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie został ustalony w oparciu o dokumenty przedłożone przez stronę powodową. Przytoczone przez powoda okoliczności stanowiące uzasadnienie pozwu budzą jednak – w ocenie Sądu - uzasadnione wątpliwości w świetle przedstawionych przez niego dowodów.

Zgodnie z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Po myśli art. 509 § 2 k.c. wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Jak stanowi art. 510 § 1 k.c. umowa sprzedaży, darowizny lub inna umowa zobowiązująca do przeniesienia wierzytelności przenosi wierzytelność na nabywcę, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej albo że strony inaczej postanowiły. Zgodnie z treścią art. 511 k.c. jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony.

Należy wyraźnie zaakcentować, że w procesie o zapłatę należności, opartym na twierdzeniu o nabyciu wierzytelności wskutek przelewu, badanie sądu obejmuje zarówno istnienie, jak i treść stosunku zobowiązaniowego, jaki wiązał dotychczasowego wierzyciela z dłużnikiem. Warunkiem więc otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 12 lipca 2006 roku w sprawie V CSK 187/06).

Powództwo podlegało oddaleniu z kilku względów. W pierwszej kolejności Sąd wskazuje, iż zachodziła uzasadniona wątpliwość co do tego, że pierwotnemu wierzycielowi – (...) S.A. - rzeczywiście przysługiwała wierzytelność względem pozwanego. Powód nie udowodnił istnienia tej wierzytelności, mając na uwadze, że nie przedłożył żadnych dokumentów wykazujących, że pomiędzy pozwanym a pierwotnym wierzycielem – (...) S.A. – została zawarta umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych o numerze abonenckim 1. (...). Sąd nie miał zatem dowodowych podstaw do zweryfikowania wysokości żądania zarówno co do kwoty głównej jak i naliczonych odsetek.

Należy przy tym wyraźnie zaznaczyć, że nabywca wierzytelności nie może być w korzystniejszej pod względem dowodowym sytuacji aniżeli jej zbywca, na którym bez wątpienia spoczywałby obowiązek udowodnienia istnienia i wysokości wierzytelności dochodzonej na drodze sądowej w sposób przewidziany w kodeksie postępowania cywilnego.

Podkreślenia wymaga również, że powoływanie się na wyciąg z ksiąg rachunkowych, co czyniła stronowa powodowa w uzasadnieniu pozwu, w braku dowodu w postaci umowy będącej źródłem wierzytelności, która to miała być następnie przedmiotem przelewu, nie daje podstaw do skontrolowania sposobu ustalenia należności, źródła jej pochodzenia, jak i jej wysokości. Fakt, że z mocy art. 194 ust. 1 ustawy z dnia 27 maja 2004 roku o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. Nr 146, poz. 1546 ze zm.) księgi rachunkowe funduszu sekurytyzacyjnego, wyciągi z tych ksiąg podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu i opatrzone pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytyzacyjnym oraz wszelkie wystawione w ten sposób oświadczenia zawierające zobowiązania, zwolnienie z zobowiązań, zrzeczenie się praw lub pokwitowanie odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych oraz stanowią podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych i rejestrach publicznych nie daje jednak sam w sobie podstaw do uwzględnienia powództwa. Pamiętać, bowiem należy, że domniemanie prawne z art. 244 § 1 k.p.c. w stosunku do wyciągu z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego odnosić się może co najwyżej do faktu nabycia przez fundusz konkretnej wierzytelności, nie obejmuje zaś samego faktu istnienia tej wierzytelności (tak Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 11 grudnia 2012 roku w sprawie sygn. I ACa 652/12). Samo dokonanie zapisu w księgach funduszu o istnieniu wierzytelności nie wiąże się z domniemaniem prawnym, że wierzytelność ta istnieje, brak bowiem jakiegokolwiek sposobu kontroli prawidłowości podstaw dokonywanych wpisów, poza ich prawidłowością formalną. Organy funduszu nie mają jednak wystarczających kompetencji do zbadania, czy nabywana wierzytelność faktycznie istnieje. Należy pamiętać, że fundusze mogą nabywać wierzytelności od różnych podmiotów. Nadmierne rozszerzenie domniemania wynikającego z art. 194 ust. 1 ustawy z dnia 27 maja 2004 roku o funduszach inwestycyjnych prowadziłoby do pogorszenia sytuacji dłużników (lub domniemanych dłużników) względem funduszy. Regulacja przewidziana w tym przepisie stanowi wyjątek od zasady swobodnej oceny dowodów i podlega ścisłej wykładani. O ile należy przyjąć, że wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu potwierdza fakt dokonania cesji (nabycia wierzytelności), o tyle do wykazania skuteczności

tego nabycia w świetle prawa cywilnego lub szerzej - do wykazania istnienia wierzytelności w razie zaprzeczenia przez pozwanego jej istnieniu, konieczne jest przedstawienie przez fundusz odpowiednich dowodów (por. uzasadnienie uchwały SN z 7 października 2009 roku, sygn. akt III CZP 65/09).

W dalszej kolejności Sąd wskazuje, że strona powodowa nie wykazała w sposób nie budzący wątpliwości, że doszło do szeregu skutecznych czynności przenoszących wierzytelność z pierwotnego wierzyciela pozwanego – (...) S.A. na stronę powodową. Oznacza to, że strona powodowa nie wykazała, że służy jej legitymacja czynna w tym postępowaniu.

Wobec faktu, iż zbywca, od którego powód nabył sporną wierzytelność, również nie był wierzycielem pierwotnym pozwanego, zadaniem powoda było wykazanie, iż miał miejsce skuteczny przelew wierzytelności objętej żądaniem pozwu z wierzyciela pierwotnego – (...) S.A. - na kolejnego wierzyciela – (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty, a następnie na powoda. Powyższych okoliczności powód jednak nie udowodnił. Wprawdzie do pozwu dołączone zostały Umowa Ramowa Cyklicznego Przelewu Wierzytelności z dnia 5 lutego 2016 roku zawarta pomiędzy (...) S.A. z siedzibą w W. a (...) Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w W. oraz Umowa Przelewu Wierzytelności z dnia 19 maja 2016 roku zawarta pomiędzy (...) Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w W. a powodem, jednakże powód nie przedłożył wymaganych załączników, z których wynikałoby, że przedmiotem cesji były roszczenia względem pozwanego A. S. (1). Okoliczności tej nie potwierdza także dokument zawierający tabelę (k. 5), w której zamieszczono dane pozwanego oraz informacje dotyczące nr dokumentu, kwoty, daty wystawienia i terminu płatności. Dokument ten nie został podpisany przez strony umowy przelewu wierzytelności i niewątpliwie nie jest załącznikiem do umowy. Jest to jedynie pismo sporządzone przez stronę powodową. Nie zostało ono podpisane przez zbywcę wierzytelności ani przez powoda, a zatem nie przedstawia żadnej mocy dowodowej.

Zdaniem Sądu za dowód przejścia wierzytelności względem pozwanego nie może także zostać uznane zawiadomienie o cesji wierzytelności sporządzone w dniu 27 czerwca 2016 roku przez (...) S.A. (działający w imieniu powoda), w którym to wskazywano kolejnych wierzycieli pozwanego. Pismo to jest dokumentem prywatnym w rozumieniu art. 245 k.p.c., który stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła zawarte w nim oświadczenie. Nie czyni ono jednak zadość obowiązkowi wykazania, że właściwe oświadczenia, zostały złożone w sposób pozwalający na uznanie, że doszło do zawarcia umowy przelewu wierzytelności przysługującej od pozwanej między wymienionymi podmiotami. W tym stanie rzeczy nie zostało wykazane, że uprawnienie wierzyciela skutecznie przeszło z (...) S.A. na (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W., a następnie na powoda.

Abstrahując od powyższego Sąd wskazuje, że w umowie przelewu wierzytelności z dnia 19 maja 2016 roku strony uzgodniły, że skutek rozporządzający cesji wierzytelności nastąpi pod warunkiem dokonania przez powoda na rzecz cedenta wynagrodzenia określonego w § 3 umowy. Brak jest jednak w aktach sprawy dowodu na to, że faktycznie doszło do zapłaty ceny. Wobec powyższego strona powodowa także z tego powodu nie wykazała, że nastąpiło przejście na nabywcę wierzytelności na podstawie umowy z 19 maja 2016 roku.

W tym stanie rzeczy, wobec braku dowodów potwierdzających zarówno istnienie, jak też nabycie przez powoda wierzytelności dochodzonej pozwem, na podstawie art. 6 k.c. powództwo zostało oddalone.

ZARZĄDZENIE

1. (...),
2. (...),
3. (...)

S., dnia 11 sierpnia 2017 roku